

Приятелят ми се върна

Едно от колелата на количката се беше разместило. „Трябва да я поправя“, мислеше си Ингрид, докато я буташе между рафтовете с книги. Можеше да помоли Хъдсън, но той имаше точно толкова познания по механика, колкото и тя. Табита, чийто корем изглеждаше като дирижабъл, едва можеше да се наведе. Звукът от скърцащото колело отекваше в тихата библиотека.

Трой Оувърбрук се беше обадил още същия ден, когато Ингрид и Хъдсън го срещнаха случайно на тротоара. След това се обади отново и после пак, докато най-накрая тя се съгласи да се срещнат за по едно кафе. Трой дори настоя да я вземе от библиотеката. Тя намери една ниша под прозореца към морето и бутна количката там. Беше почти шест часа вечерта. Чувстваше се добре в тихата библиотека, където единственият шум идваше от бръмченето на климатика.

Постави „*Великият Гетсби*“ на мястото му на рафта в секция „Ф“ и почувства как една ръка внезапно обгърна кръста ѝ. И това я накара да подскочи изненадано.

Зад нея стоеше Мат в ежедневното си цивилно облекло – бяла риза и тъмни панталони, и ѝ се усмихваше.

– Какво правиш тук? – Съжали за думите си още в момента, в който зададе въпроса.

Той се вгледа в нея внимателно и повдигна глава.

– Какво имаш предвид? Просто се отбих. Понякога правя така, нали? Това лошо ли е?

Тя намести очилата си, като ги постави малко по-напред върху носа си.

– Не, не, всичко е наред! – малко пресилено поклати глава.
– Радвам се да те видя! – усмихна му се тя и приближи към него, повдигайки се на пръсти, за да го прегърне.

Мат стоеше малко схванато, протегна ръце, сякаш за момент не знаеше какво да прави с тях, и след това я прегърна.

– Сигурна ли си, че всичко е наред? – попита той.

Тя внезапно изпита чувство на вина, мислейки за Трой, въпреки че това беше една обикновена уговорка за кафе. За да се реваншира, тя стъпи върху обувките му, повдигна се и го целуна по устните.

– Защо вие двамата не си вземете стая? – дразнеше ги Хъдсън от последното бюро, където седяха той и Табита. Табита ги поздрави, прозявайки се, а после се прозя и Хъдсън. Липсата на работа и топлината от климатика явно правеха всички сънливи.

Мат я прегърна и промърмори:

– М-м-м, така е по-добре.

Хъдсън се прокашля.

– Ингрид, Трой е тук.

Мат я освободи от прегръдката си и погледна объркано към нея.

– *Кой е Трой* – промърмори той, точно когато Трой се появи. Едрият червенокос мъж сякаш изсмукваше целия въздух в стаята. Дори бременната Табита го гледаше влюбено.

Ингрид местеше поглед между двамата мъже, стоящи пред нея.

– Здравей, Трой! Това е Мат, Матю Нобъл и е детектив. Всъщност той е *детективът* в нашият малък град – каза тя като се заигра с думата. – И, Мат, това е Трой Оувърбрук, стар приятел от миналото. Познаваме се, откакто бяхме... деца... Трой и аз играехме заедно...

Мат кимна.

– Здравей, Трой! Как върви? – каза той и подаде ръката си.

– Здравей, Мат! – отвърна Трой.

Те се здрависаха и Мат сложи ръката си на рамото на Ингрид.

– Идваш на гости? И ще останеш за малко в града, така ли?
– попита той любопитно, дори дружелюбно.

Трой се поколеба.

– Ами... да. Мисля, че може и така да се каже – кимна той накрая.

– Трябва да излезем заедно за по едно питие някоя вечер. В „Норт Ин“ е винаги страхотно – каза Мат.

Ингрид сложи ръка на рамото му, докато сърцето ѝ биеше ускорено.

– Всъщност, скъпи, ние с Трой имаме планове да излезем на кафе сега... и да си припомним миналото.

Мат се усмихна болезнено.

– Фантастично! – каза той. – Забавлявайте се, скъпа – и я шляпна отзад.

Ингрид беше твърде изненадана, за да реагира.

Скъпа? Мат никога не я беше наричал така преди.

– Страхотно – отвърна Трой и вдигна глава.

Мат я целуна за довиждане. Една целувка, която изглежда щеше да продължи вечно и я остави леко замаяна. Когато я пусна, той я огледа похотливо и Ингрид се притесни, че отново щеше да я шляпне отзад.

– До по-късно – изрече той.

Мат си тръгна, а Ингрид и Трой останаха сами със счупената количка. Тя я избута до най-близкия рафт с книги.

– Имаш ли нужда от помощ с това? – попита Трой и се наведе, за да оправи колелото. Вдигна поглед към нея и я попита:

– Значи това е новият ти приятел? – прошепна той.

– Млъкни! – предупреди го Ингрид. – Нито дума повече.

Трой завъртя колелото като специалист и го постави на мястото му.

– Само един въпрос. Смъртен ли е?

– Ух – въздъхна Ингрид – виж, той знае за мен.

– Аз не се притеснявам за него. Тревожа се за теб. Знаеш какво значи „смъртен“...

Означаваше, че тя щеше да надживее Мат и това щеше да разбие сърцето ѝ. Да, много добре знаеше какво означава това. Може би Трой имаше право да я пита за избора ѝ на партньор.

ОТВЪН, ЗАД ПРОЗОРЕЦА НА КАФЕНЕТО, небето се оцветяваше в розово и оранжево, докато слънцето залязваше и се скриваше зад вълните. Когато Ингрид погледна към часовника, с изненада установи колко е късно. На плажа една двойка наблюдаваше залеза, докато няколко човека се разхождаха по брега заедно с кучетата си.

Разказа му с треперещ глас какво се беше случило с Фрея. Отсреща Трой внимателно я наблюдаваше над чашата с капучино и скъсаните пакетчета захар. Очите му блестяха, сякаш той преживяваше същото. Около устните му трепкаше мускулче, когато той протегна ръка и хвана нейната...

Беше забравила колко силно е присъствието на Тор. Не трябваше да се извинява или да му обяснява. Той я разбираше, защото беше като нея.

– Изглежда, че порталите на времето са се затворили – продължи тя. – Не можем да преминаваме през тях. Нашите сили са...

– ...неефективни – довърши той.

– Нещо повече, те изчезват – поясни тя с тъга.

– Мина ми през ума, че може би се превръщам в смъртен.

– О, Боже! – възкликна Ингрид и двамата се разсмяха.

Разказа му какво беше открила при своите проучвания за историята на Салем – действията на момичетата-обвинителки удивително приличаха на описанията в памфлета.

– Не мислиш, че съм луда, нали? Да си мисля, че може би момичетата са направили това, за да се спасят от ежедневните си задължения и да се отнасят с тях като... със знаменитости.

– Хората са правели и по-големи неща за по-малко – съгласи се Трой. – Звучи доста правдоподобно да са направили всичко това заради тежкия си живот. Защо не?

Ингрид кимна доволна, че той беше съгласен с нея.

– Освен това, тук идва и ролята на Пътнам. По време на процеса той е направил една папка с досиета на всички, които са се оплаквали от „вещици“. Толкова много мразеше своя полубрат, че Джоузеф Пътнам беше винаги нащрек и държеше коня си оседлан постоянно по време на лова на вещици, за да е готов да изчезне от града в мига, в който някой го обвинеше. Всъщност Джоузеф беше един от малчината в града, които публично негодуваха срещу съдебните процеси.

– Какво се опитваш да ми кажеш?

Тя се намръщи.

– В момента, в който момичетата са започнали да се държат странно и да имат припадъци, Томас Пътнам е усетил, че може да се възползва от ситуацията, за да обвини и елиминира част от враговете си. Вероятно е щял да се добере и до Джоузеф, ако нещата не са излезли извън контрола му.

Там, където нещата се връщат обратно

Неделя сутрин. Или нещо такова. Всъщност беше Обедно време, когато Фреди се събуди за първи път в собственото си легло. Щеше да спи още по-дълго, ако не беше телефонът му, който непрестанно звънеше на масичката до него. Беше минала една дълга седмица, през която се беше грижил за Макс и Хана и едновременно с това вечер работеше в бара. Накрая каза на Кристи, че има нужда от малко лично пространство, за да се възстанови. Предишната нощ в „Норт Ин“ имаше празненство и трябваше да стоят до четири часа сутринта. И дори трябваше да употреби и малко сила, за да изгони и последните клиенти, които все още можеха да се движат.

– Има доста време до четвърти юли, няма нужда от фойерверки – каза им той. – Просто се прибирайте вкъщи!

Искаше му се да е изключил телефона си, но си спомни, че имаше уговорена среща с Кристи за един час. *Това трябва да е тя.* Хубаво беше, че се обаждаше, защото можеше да проспие часа за срещата. Бившият ѝ съпруг беше взел децата за уикенда и след обяд двамата планираха да отидат до антикварната книжарница, което беше по неин избор, а после да прекарат времето си в леглото му и да мързелуват. Той грабна телефона, готов да произнесе името ѝ. Но точно преди да го изрече, от другата страна се чу:

– Здравей, любов моя!

Любов моя? Но гласът не беше на Кристи.

– Кой се обажда? – подозрително попита той.

– Скъпи, аз съм!

Фреди седна и огледа стаята. Всичко беше много по-чисто и подредено в сравнение с последния път, когато беше тук. *Грациела*, помисли си той. Майка му не трябваше да подлага бедната жена на такова изпитание. След доста продължителна пауза, той се върна към неприятния момент.

– Герт? – каза той с равен глас.

– Здравей, скъпи! – радостно отговори тя.

Това не беше най-добрият начин за събуждане.

– Какво искаш?

– Свърших с дисертацията си по-рано!

– Страхотно! – повтори той. Дали тя наистина очакваше, че всичко ще продължи оттам, откъдето спря, когато го напусна и изчезна? Не бяха ли всички тези неща основания за развод? Изоставяне. И това не беше ли основание да развали договора, който беше подписал с Мистър Лиман, за да се ожени за дъщеря му. Там не се казваше нищо за това, какви са последствията, ако една от страните напусне.

Откакто се беше върнал в Норт Хемптън, Фреди водеше много скромен живот. Изкарваше си прехраната като работеше в бара, а и му харесваше, че Кристи го ценеше. Започна да се привързва към децата ѝ – Хана, с огромното си въображение, и нейния брат-вегетарианец, който носеше очила и имаше изключително бърза мисъл. Харесваше му, когато Хана му разказваше налудничави истории за вълшебници и обучаваше Макс как да кара зимни кьнки. Деца... той обичаше децата, но Герт никога не беше искала да говорят за това.

Тя въздъхна в телефонната слушалка и той трябваше да отдръпне телефона от ухото си за няколко секунди.

– Фреди, съжалявам, че си тръгнах по този начин. Зная, че беше доста студено!

– Студено? – повтори той. Припомни си всичките си опити да запази брака им и как всички те се бяха провалили. Погледна към часовника. Трябваше да си вземе душ и да се приготви за срещата с Кристи.

– Слушай, Герт, малко ми е рано да говоря за всички тези неща.

– Рано? – каза тя.

– Легнах си късно. Имам предвид, работих до късно в бара.

– О! – отговори тя. – Може ли да поговорим по-късно днес?

Имам нужда от това.

Винаги ставаше нейното, нали?

– Фреди, няма никой друг, ако си мислиш за това. Направих всичко това заради училището. Аз...Аз...

Той не мислеше точно за това. Вече не го интересуваше или поне се опитваше да убеди себе си, че е така. Не беше лесно да я забрави. Без значение колко харесваше Кристи, трябваше да признае, че Герт му липсваше. *Липсваше му неговата съпруга.* Но тя го беше напуснала само с една бележка и сега очакваше всичко да е по старому и да продължат оттам, където бяха спрели? Удивително!

Не можеше да се разгневи повече, но когато чу треперецият ѝ глас, смекчи тона си.

– Виж, нека да поговорим по-късно.

– Добре – съгласи се тя. – Липсваш ми...

– Аха – възкликна Фреди и въздъхна. – Виж, наистина трябва да тръгвам.

Думите му прозвучаха малко рязко, въпреки че нямаше такова намерение. Имаше начин Герт да се върне при него.

– Ще ти се обадя по-късно – каза той и затвори телефона.

КОГАТО СЕ ПРИБРА ВКЪЩИ след срещата си, къщата беше празна. Джоана беше оставила бележка, че двамата с Норм излизат да хапнат мидена крем-супа. Човек трябва да обича специфичните неща. Е, поне тяхната връзка се развиваше успешно.

Фреди изкачи стълбите и погледна в стаята на Ингрид, за да провери дали е там, но вътре видя само Оскар, Бъстър и Зигфрид, които се търкаляха на леглото. Очите му натежаха и той бързо ги затвори и притисна лицето си в козината на Оскар. Откакто Бошан бяха загубили способностите си, из-

глежда, че всички бяха изпаднали в зимен сън. *Горките деца*, мислеше си Фреди, докато затваряше вратата.

Фреди съжаляваше и себе си. Беше закъснял за срещата си с Кристи и се спречкаха за кратко. След това отидоха да хапнат набързо на плажа, а после в леглото. Но след като правиха любов, Кристи се разплака. Страхуваше се, че тя беше доста по-възрастна от него, и че той вероятно щеше да я напусне. Макс и Хана бяха започнали да се привързват към него, а това не беше добре. Всичко беше огромна грешка. Колкото повече той се опитваше да я успокои, че наистина е много, много загрижен за нея, толкова повече тя си мислеше лоши неща.

– Това наистина ли е достатъчно? – попита го тя. Досега никога не беше изпадала в такова състояние.

Може би Кристи имаше право. Той не беше склонен да каже тези три малки думи, които щяха да скрепят връзката им. Беше му толкова хубаво с нея, но... той още беше *женен*. И все още не беше готов да го каже. Може би Герт просто го беше лишила от тези чувства. Кристи му предложи да се прибере въкъщи, защото и двамата имаха нужда от свобода. Цялата ситуация го караше да се чувства като гадняр.

И ето, беше си въкъщи. Изпразни джобовете си на шкафа – монети, пари и касови бележки, свали тениската и дънките си и ги хвърли на фотьойла. Искаше само да си легне и да си спомни какво не беше свършил рано тази сутрин: не си доспа.

Затвори прозорците, спусна завесите и изключи климатика. Обичаше в стаята да е студено, докато се сгушваше под юргана на леглото. Това беше най-хубавият му сън. Беше само седем и той се радваше, че си ляга рано. Плъзна се в леглото и се протегна от удоволствие. Кракът му докосна нещо.

– Опа! – извика той и се издърпа нагоре.

– Келда! – възкликна Фреди и ръцете му дръпнаха завивката нагоре, за да се прикрие. – Какво правиш тук?

Елфката отвори широко бадемовидните си очи и отмахна един немирен кичур бяла коса зад ухото си.

– Чаках те. Имам лоши новини..

– Прекрасно! Имаш ли нещо против да ми подадеш тени-

ската от фотьойла? –попита Фреди. Харесваше елфите и се чувстваше комфортно, когато беше гол, но ако майка му влезеше внезапно, можеше да се получи нелепа ситуация. От време на време Джоана правеше внезапни проверки, за да се увери, че той наистина се беше върнал от Необянтото.

– Добри новини, но в същото време лоши новини, нещо такова. – Келда се изтърколи от леглото, за да му подаде тениската. Тя беше мръсна, нахлузила една смачкана тениска, с мръсни черни дънки и чорапи на петна.

Фреди направи гримаса, мислейки за чистите си чаршафи.

Келда направи едно йога разтягане, явяващо се обратно на гмуркащ се лебед, с ръце, прибрани към гърдите ѝ в молитвена поза.

– Добри новини! Намерихме тризъбеца. Лоша новина: Джормундгандер го държи.